

— „Правда ли ти говоришь?“ попиталъ сподаря.

— Азъ не смѣе предъ тебъ да говоря вправда, отговорилъ смѣло войника.

Монарха призовалъ народния офицеръ и за вѣдалъ да му напомни на другия денъ за тозъ войникъ. Тѣй било изпълнено; въ рапорта на другия денъ офицера прибавилъ: „Високость изволете, ваше величество, да си напомните за вчерашния войникъ“.

Господаря поискалъ дѣлото на смѣлия изболъчителъ и съ голѣмо внимание го разгледалъ; видѣлъ че съперника на тозъ войникъ, чрезъ моща на адвоката си, умѣлъ тѣй хитро да прѣбърка работата, щото сената и самия господаръ признали за справедливъ въ исканията си. На другия денъ въ сената, господаря изново подбудилъ въпроса; той казалъ:

— „Всички ний, най-вече азъ, трѣбва да срамуваме, защото тѣй легко са оставихми да измами онзи коварния разбойникъ; а ти, недостойнъ, казалъ господаря като са обърналъ съ развѣдено лице къмъ оберъ-секретаря, — ти и не можешъ ли да си дѣлженъ да ни давашъ точни подробности въ подобни въпроси; ще та науча азъ тебе да изпълнявашъ по-точно длъжноститѣ си! отведете го затворъ на мѣсець.“

Дала са заповѣдь да са унищожи първото решение, адвоката, като несправедлива и опасна личностъ, да са прати въ заточение въ Сибирь. Цѣлото притежание да са върне на войника; освътуй, за наказание да се земе отъ собственото съперника едно извѣсно пространство земя заедно съ 1000 рубли за една изъ Петербургскитѣ болни